

РЕШЕНИЕ

№ 806

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Г. Н. Н.

като разгледа докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100604562 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.327 вр. с чл.318 от НПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от адв. М. Т. – защитник на подсъдимата Д. Д., както и на въззивна жалба от адв. Д. – защитник на подс. П. Г. срещу присъда от 18.05.2022г. на СРС, НО 18 състав по НОХД 6872/2019г. по описа на състава, с която подсъдимите са признати за виновни и са били осъдени на лишаване от свобода за престъпление по чл.210, ал.1 ,т.5 вр. с чл. 209, ал.1 НК в размер съответно една година и шест месеца и четири месеца. И за двамата подсъдими изпълнението на наказанието е било отложено на основание чл.66, ал.1 НК съответно за срок от четири години и шест месеца и три години.

В жалбата на адв. Т. и допълнението към нея се оспорва определението на съда, с което е отказал да приеме СИЕ, изготвена в ДП от ВЛ К., твърди се, че обвинителният акт не отговаря на изискванията на чл. 246 НПК, тъй като не е ясно от кой момент подсъдимата е действала като съизвършител с другия подсъдим. Предлага се постановяването на изцяло оправдателна присъда.

В жалбата на адв. Д. се твърди, че присъдата на СРС е неправилна, незаконосъобразна и необоснована, както и че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Депозирани са алтернативно две искания – въззивният съд да постанови оправдателна присъда по обвинението на П. Г. или да върне делото за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд.

В проведеното от първоинстанционния съд разпоредително заседание посоченото в обвинителния акт пострадало лице Д. Г. е конституирано като частен обвинител (л.66, СП, СРС).

Въззивният съд намира, че СРС е изпълнил законосъобразно процедурата по чл. 321

НПК. Жалбите на защитниците и постъпилото допълнение към едната от тях са били изпратени на заинтересованите страни, като са били уведомени и за изготвените мотиви към присъдата на СРС и възможността да направят съответни допълнения във връзка с изложеното в тях. За подс. Г. уведомяването е извършено с участието на защитника – адв. Д., като не са постъпили възражения срещу начина на уведомяването чрез защитника (л.16, СП, СГС).

В производството пред съда е проведено съдебно следствие за събирането на писмени доказателства. Съдебното заседание е проведено в дом за стари хора „Дълголетие“ в кв. Дървеница, където подсъдимият Г. е настанен поради тежкото си здравословно състояние и напредналата си възраст.

И двамата подсъдими участват лично. В производството пред съда подсъдимата Д. заявява, че поддържа жалбата, без да излага допълнителни аргументи за това.

Защитникът на подс. Г. адв. Д. поддържа изцяло въззивната жалба, предлага на съда да я уважи изцяло и да отмени обжалвания първоинстанционния акт. Защитникът на подсъдимия изразява становище, че неговият доверител не е извършил деянието, за което е признат за виновен и следва да бъде оправдан. Излага се довод за недоказаност на обвинението, както и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Защитата на подсъдимия Г. отправя критичен анализ към мотивите на първоинстанционната присъда. Твърди се, че същите са противоречиви и неясни, че съдът не е изпълнил задължението си да изследва в пълнота фактическата обстановка, както и че липсва ясно изложение на правните изводи. Защитникът на подсъдимия посочва, че в пълно противоречие със събраните по делото доказателства районният съд е приел, че подсъдимият показвал чертежи на пострадалия по делото Д. Г. и водил подробни разговори с него, като го е убеждавал какъв апартамент да закупи. Изразява се становище, че тези факти не са доказани нито от писмените доказателства, нито от свидетелските показания на св. Г.. Подложени са на анализ показанията на частния обвинител с критиката, че от тях се извличат данни единствено за негова среща в кафене с подс. Г.. Подчертава се, че подсъдимият не е сключвал каквито и да е договори с пострадалия по делото, нито е получавал суми по такива договори. Акцентира се и върху факта, че подсъдимият никога не е управлявал и представлявал еднолично дружество с ограничена отговорност „Х.“ ЕООД.

Защитата посочва, че аргументите на първия съд за осъждането на подсъдимия Г. се свеждат до неговото семейно положение към инкриминирания период, когато същият е съпруг на подсъдимата Д.. Този факт не се оспорва, но се подчертава обстоятелството, че сключеният брак между двамата подсъдими не влече след себе си непременно изводите, че те са били в някакви отношения, които да формират общ умисъл или да извършват координирано действие за постигането на общественоопасен престъпен резултат. Защитата посочва, че и първият съд е изключил наличието на общ умисъл поради липсата на осъдителен диспозитив в присъдата по обвинението за съучастие между двамата подсъдими. Защитата подчертава, че липсват каквито и да е доказателства за координирани действия между двамата подсъдими, тъй като същите са се разделили преди години и не поддържат каквито и да е контакти помежду си. В този смисъл се навежда довод, че обвинението срещу подсъдимия Г. не е доказано нито от обективна, нито от субективна страна, доколкото според защитата същият не е знаел обстоятелствата, свързани със сключването и изпълнението на договора с фирмата, контролирана от подсъдимата. Защитата посочва, че и от останалите свидетелски показания, дадени от свидетелите Ж., С., Г., Д. и К. не се извличат данни подсъдимият Г. да е участвал в престъпление.

Като аргумент за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила се изтъква произнасяне на съда извън рамките на обвинението, за което е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия. По така изнесените пред съда съображения защитата предлага на съда да признае подс. Г. за невиновен и да го оправдае.

Прокурорът предлага на съда да не уважава въззивните жалби. Изразява становище, че както присъдата, така и мотивите към нея са законосъобразни, последователни и отговарят на нормите на НПК, тъй като съдържат в себе си отговор, както на предявеното

обвинение, така и на направените възражения в хода на съдебните прения пред първоинстанционния съд. По отношение на направените възражения от защитата на подс. П. Г., прокурорът посочва, че са неоснователни, тъй като подс. Г. е привлечен към наказателна отговорност с обвинителен акт за това, че на неустановена дата през м. януари 2008 г. в гр. София е извършил престъплението, за което е обвинен, като идентичната дата е посочена и в самата присъда, с която е признат за виновен. Прокурорът посочва, че както обвинителния акт, така и присъдата съдържат всички елементи на престъплението по чл. 210 НК, а именно данни за място, дата и начин на извършване. Прокурорът посочва, че мотивите на присъдата са обосновани и първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да обсъди подробно всички елементи от обективна и субективна страна.

Прокурорът възразява срещу доводите на защитата за оправдаването на подс. Г., като изтъква, че структурата на дружеството, което е било контролирано от подсъдимите, е извън основните елементи на престъплението и евентуални неточности при описанието на тази структура не води до извод за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прокурорът възразява и срещу доводите на защитата, че съдът е излязъл извън рамките на обвинението, посочва се, че първият съд правилно е обсъдил доказателствата и обосновано е стигнал до недвусмислен извод за виновно извършено от подсъдимите престъпление. В хода на съдебните прения прокурорът се спира и върху въпроса за определените наказания, като изразява становище, че тези наказания са твърде занижени и за двамата подсъдими, но поради липса на протест от първоинстанционната прокуратура не би могъл да поиска налагането на по-тежки наказания. В заключение представителят на СГП предлага на съда да потвърди първоинстанционната присъда.

Повереникът на частния обвинител адв. Х. посочва, че подадените жалби от процесуалните представители на двамата подсъдими са преди всичко нередовни, доколкото в нито една от тях не са изложени конкретни обстоятелства и становища по отношение на събраните в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд доказателства. Такива съображения според повереника не са изложени по смисъла на чл. 320, ал. 4 НПК до започването на делото пред настоящата въззивна инстанция. От своя страна повереникът на ЧО навежда довода, че събраните в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд доказателства са събрани в съответствие с процесуалните правила, установени в НПК. Повереникът посочва, че се солидаризира изцяло с изводите на първоинстанционния съд, като изтъква, че същите се основават на пълнота на доказателствата и са обосновани от една напълно изяснена фактическа обстановка. Изразява се съгласие с позицията на първоинстанционния съд, който не е осъдил подсъдимите за престъпление, извършено при съучастие, а е установил самостоятелно извършени от двамата подсъдими престъпления: първото от подсъдимия Г., свързано с възбуждането на заблуда в частния обвинител, а второто – от подс. Д., която според повереника поддържала вече формираното от подс. Г. заблуждение. Повереникът подчертава, че именно в резултат на неправилно изградените представи, св. Г. се е разпоредил с инкриминираната сума, като си мислел, че изпълнява сключения предварителен договор.

В заключение повереникът посочва, че въззивният съд при собствена оценка на събрания доказателствен материал би следвало да стигне до същите изводи, които първоинстанционният съд е защитил в мотивите към присъдата си. С посочените аргументи повереникът на частния обвинител предлага на въззивния съд да потвърди присъдата на първоинстанционния съд.

Частният обвинител Г. изразява съгласие с искането на своя защитник и посочва, че поддържа всички изявления, които е направил до момента.

В лична защита подсъдимият Г. изразява съгласие с доводите на своя защитник и заявява, че не желае да ги допълва с други искания.

В лична защита подсъдимата Д. заявява, че желае да направи няколко уточнения. Посочва, че е ангажирала до момента всички необходими доказателства, че обвинението е конструирано върху неверни данни, като в тази насока изразява съгласие с доводите, изнесени в пледоарията на адв. Д.. Подсъдимата посочва, че познава св. Г., но отношенията

□ с него са от гражданско-правен характер. Подсъдимата изтъква, че тази правна оценка, не е изолирана и делото именно с такива мотиви е било прекратявано от СГП. Подсъдимата изтъква, че деянието не представлява измама, тъй като св. Г. се е разпоредил с инкриминираните парични суми в изпълнение на сключен предварителен договор. Подсъдимата посочва, че частният обвинител е бил придружаван от адвокати, когато е дошъл и си е избрал апартамент на базата на представения му идеен проект. Твърди, че нейното собствено поведение е било напълно съобразено с клаузите по предварителния договор, сключен през януари 2008г. , в т.ч. и с клаузата, че ако до 20 март 2008г. продавачът не представи доказателства за учредено право на строеж, купувачът има право да развали договора поради неизпълнение и да изисква да му бъде върната заплатената от него сума. Подсъдимата изтъква, че те /двата подсъдими/ са спазили този срок. В лична защита подсъдимата изтъква, че за всеки юрист е известно, че за да бъде учредено право на строеж, следва да се предостави обезщетение на собствениците на терена, че учредяването на право на строеж е сделка, която се изповядва пред нотариус и на практика тази сделка не би могла да се осъществи, ако подсъдимата не е разполагала с проект към предварителния договор. В тази връзка подсъдимата изтъква, че тя е изпълнила своите задължения по договора, а частният обвинител не е изпълнил своите, доколкото след като получил доказателства за учредено право на строеж, той на следващия ден се обадил и заявил, че иска да му бъде възстановена паричната сума, заплатена по предварителния договор. Подсъдимата изтъква, че независимо от това обстоятелство тя отново е била коректна, тъй като се е явила пред нотариус заедно с частния обвинител и ангажиран от него адвокат, като поела задължение да изплати претендираната от св. Г. сума. В заключение подсъдимата посочва, че се касае за гражданско-правни отношения и е невинна по предявените ѝ обвинения.

В защита на подс. П. Г. подсъдимата изтъква, че през инкриминирания период тя и подс. Г. действително са имали сключен граждански брак, но подсъдимият никога не се намесвал в паричните отношения между нея и нейните клиенти. Подсъдимата изтъква, че другият подсъдим имал в същото време пълна проектантска правоспособност и само и единствено поради това обстоятелство имал принос в извършваната от нея дейност, в т.ч. при издаването на скици и на всички останали необходими документи. Подсъдимата навежда доводи, че подсъдимият Г. е бил технически грамотен и е разполагал с пълномощно от собствениците на терена за всички действия, които е предприемал, за да бъдат обезпечени строителните дейности.

Подсъдимият Г. в лична защита заявява, че не желае да прави изявления и няма какво да добави към казаното от страните.

В последната си дума подсъдимата Д. заявява, че не приема обвинителния акт и моли да бъде оправдана. Подсъдимият Г. заявява на съда, че няма последна дума.

За да признае подсъдимите за виновни по обвинението за извършено от тях престъпление по чл.210, ал.1, т.5 вр. с чл.209, ал.1 НК, първоинстанционният съд е приел за установено следното.

Подс. П. Г. е български гражданин, роден на 22.07.1950 г. Не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК. Съдът е констатирал, че липсват и нотификации за осъждания по отношение на него в други страни членки на ЕС. Подсъдимият Г. е имал коректно процесуално поведение. По време на съдебния процес здравето на подс. Г. се влошило до степен, която изключва обективната възможност същият самостоятелно да се придвижва. Първоинстанционният съд е съобразил това обстоятелство, като е насрочил и провел множество съдебни заседания в дом за стари хора „Дълголетие“, кв. „Дървеница“, гр. София, където подс. Г. бил междуременно настанен.

Подс. Д. е българска гражданка, родена на 23.08.1957 г. Към 01.02.2008 г. подсъдимата не е била осъждана, но е била освобождавана от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК в редакцията, действаща към инкриминирания период (в сила от 09.02.2007г.) за извършено престъпление по чл. 206, ал. 6 вр. ал. 1 от НК. Подсъдимата е трудово ангажирана с търговска дейност. Липсват данни за осъждането на подсъдимата от

чуждестранен съд. Към инкриминирания период подсъдимата Д. е била омъжена за другия подсъдим.

СРС е приел за установено, че пострадалият и частен обвинител Д. Г. в края на 2007г. и началото на 2008г. търсил да закупи апартамент в гр. София. Във връзка с обява св. Г. на неустановена дата през януари 2008г. се свързал с подс. П. Г.. Между тях била определена среща. В хода на разговора между частния обвинител и подсъдимия Г. последният показал чертеж, за който не е било установено как, от кого и кога е изработен, но съдържал информация за разпределението на апартаменти в проектирана сграда. СРС е приел за установено, че подсъдимият Г. убедил св. Г., че подсъдимата Д. /към този момент съпруга на подсъдимия Г. и с фамилно име Г.а/ чрез дружество „Х.“ ЕООД ще построи жилищна сграда в гр. София, район Подуяне, в парцел П-291а, кв. 23, по ЧЗРП, в ж. к. „Левски В“, ул. „*****“ и че ще му продаде правно валидно годен за обитаване апартамент № 7 и мазе № 3 на посочения адрес. Първият съд е приел в мотивите към присъдата, че П. Г. е знаел, че подсъдимата не е управител и представител на „Х.“ ЕООД, но фактически контролирала вземането на решения, обвързващи правната сфера на дружеството, което в същото време съгласно формалната му регистрация следвало да се управлява и представлява от Й. Д., дъщеря на подсъдимата.

СРС е приел за установено, че за да може подсъдимата Д. да получи облага посредством заплащане от страна на св. Г. за построяване и прехвърляне на съответното недвижимо имущество, подсъдимият Г. искал да го убеди да сключи предварителен договор именно с нея. Първият съд е посочил в мотивите си, че подсъдимият Г. знаел, че в крайна сметка няма да се стигне до завършване на строежа и до правно валидно прехвърляне в полза на Д. Г. на обещаното жилище. Решаващият съд е приел за установено, че подс. Г. знаел, че и подсъдимата също няма такова намерение.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 01.02.2008 г. в гр. София подсъдимата, която знаела за стореното от другия подсъдим по отношение на частния обвинител, отправила предложение към него да сключи предварителен договор с „Х.“ ЕООД за изграждане и продажба на недвижим имот, по силата на който търговското дружество следвало да построи и прехвърли собствеността върху обект в жилищна сграда в гр. София, район Подуяне, в парцел П-291а, кв. 23, по ЧЗРП, в ж. к. „Левски В“, ул. „*****“, а именно на апартамент № 7 със застроена площ 86,59 кв. м., включително 9,96 кв. м. идеални части от общите части на сградата и дворното място, мазе № 3 със застроена площ 8,50 кв. м., както и 0,98 кв. м. от идеалните части от общите части на сградата на посочения адрес. Св. Г. приел предложението и подписал документ, в който било обективизирано сключването на въпросния договор, а подписите на същата дата били заверени нотариално.

В изпълнение на сключения предварителен договор на същата дата в гр. София пострадалият Д. Г. заплатил на „Х.“ ЕООД сумата от 27 610 евро с левова равностойност 54 000, 47 лева. СРС е посочил в мотивите си, че документът бил подписан от страна на дружеството от формално представляващото го лице – Й. Д. /дъщеря на подсъдимата/, но неговото съдържание било формирано съгласно предложенията и волята на подсъдимата Д., която целяла да набави за себе си имотна облага, знаейки предварително, че няма намерение да се задължи по предварителния договор. Строителството малко по-късно действително започнало, но за него липсвало съответно разрешение, издадено от компетентния административен орган.

Към тази част от фактите, установени от СРС, следва да бъдат направени следните уточнения на базата на самостоятелна оценка на доказателствения материал, извършена от въззивния съд. Този съд също приема за установено, че в периода от 01.01.2008г. до 14.03.2008г. за парцел в УПИ П– 291а от кв. 23 по регулационния план на гр. София, местност „Левски– зона В“ при граници по скица улица, УПИ III, УПИ IV, УПИ I е имало издадена виза за проектиране на жилищна сграда от 09.05.2007г. Към 01.02.2008г. обаче процедурата по започване на строителни дейности била достигнала до етап виза за проектиране, която била издадена още на 09.05.2007г. по искане на собствениците на парцела. В същото време за строеж на жилищна сграда в посочения парцел нямало одобрен

инвестиционен проект, нямало издадено разрешение за строеж и акт за откриване на строителна площадка. В посочения период „Х.“ ЕООД не е притежавало земи и сгради, машини, производствено оборудване, апаратура и транспортни средства. Дружеството не е имало наети строителни работници и не разполагало с достатъчно финансови средства за изграждането на проектираната сграда. Единствената реална възможност за финансиране на дружеството било чрез парични средства от клиенти, желаещи да закупят недвижим имот. След сключването на предварителния договор, строежът, чието изграждане било организирано от подсъдимата в посочения по-горе парцел, така и не достигнал до етап завършен груб строеж с акт 14. Степента на завършеност била частична и то само на част от етажите.

СРС е посочил в мотивите си към присъдата, че строителните дейности били преустановени и така и не били възобновени, а частният обвинител (въпреки настояванията му пред подсъдимата) така и не получил обратно заплатената от него сума.

Що се отнася до фактите по делото, въззивният съд не се съгласява единствено с изводите на СРС, че подс. Г. при срещата си с пострадалия показал чертеж на проектирана сграда. Въззивният съд приема за установено, че подсъдимият Г. е чертал произволно скица с химикал на лист А4 в присъствието на пострадалия, докато му разяснявал перспективите от изграждането на жилище, което да отговаря на всички строителни норми. Източник на доказателства в тази насока са уточненията, внесени от този свидетел в производството пред СРС, по повод прочетените му показания.

Към описаната по-горе фактическа обстановка, допълнена с изложените уточнения, въззивният съд се солидаризира изцяло. Същата е изведена в мотивите към първоинстанционната присъда на базата на задълбочен доказателствен анализ.

На дадените от подсъдимата обяснения първият съд се е доверил частично, кредитирал е изцяло свидетелските показания, вкл. и прочетените по реда, предвиден в чл.281 НПК. Изложените по-горе факти се установяват и от приетите в първоинстанционното производство експертни заключения, от които е установено с какъв технически и финансов ресурс е разполагало търговското дружество – страна по сключения предварителен договор със св. Г. и дали този ресурс е позволявал обективно да се изпълни строежа на жилищна сграда.

С обвинението кореспондират и приобщените към доказателствената съвкупност писмени доказателства, както следва: доказателства за регистрация „Х.“ ЕООД – л.7, том 1 ДП – собственост на Й. Д., доказателства за пререгистрация на същото дружество, което към 11.09.2009г. вече било собственост на Д. Д. – л.47, том 1 ДП, договор за прехвърляне на дружествени дялове от 22.01.2009г., нот. заверен на 23.01.2009г. /л.48, том 1 ДП/; протокол от решение на едноличния собственик на капитала за прехвърляне на дружествени дялове – от 22.01.2009г. /л. 69, том 3 ДП/; предварителен договор от 01.02.2008г., в който е посочена Й. Д. като продавач /л.15-л.22, том 1 ДП/; споразумение от 01.04.2009г. по чл.102 ЗЗД за разваляне на договора, в което е посочено отново името на Й. Д. като лице, което поема задължението на продавача да върне на св. Г. сумата от 27 610 евро за срок от 20 дни /л.23, том 1 ДП/; нотариален акт от 14.02.2008г. за учредяване право на строеж от св. Вретенова върху УПИ II – 291а с площ 405,00 кв.м. /л.24 – л.27, том 1 ДП/; договор за доброволна делба на съсобствен недвижим имот /л.28-л. 38, том 1 ДП/; писмени доказателства в том 2 ДП - данъчни декларации, дружествен договор, заявления и решения за вписване; договор от 22.01.2009г. за възлагане управлението на „Х.“ ЕООД на Д. Г.а /л.63, том 3 ДП/, както и останалите писмени доказателства в том 3 ДП, относими към действията извършени от ЧСИ Р. А. – постановление за налагане на възбрана на длъжника „Е.С.“ ЕООД /л.23-л.33, том 3 ДП/; ревизионен акт на „Х.“ ЕООД /л.109-л.226, том 3 ДП/; писмените доказателства в том 4 ДП, а именно: решение за обявяване на „Е.С.“ ЕООД в неплатежоспособност /л.47 – л.52, том 4 ДП/; удостоверение относно „Е.С.“ ЕООД /л.13-л.15, том 4 ДП/; справка от Агенция по вписванията за вписани възбрани по отношение на „Х.“ ЕООД и „Е.С.“ ЕООД /л.61-л.119, том 4 ДП/. От съществено значение са и част от писмените доказателства, събрани в производството пред СРС, а именно - удостоверение рег. № РПД 21-ГР94-1779-(3) от

08.12.2021г., издадено от кмета на район „Подуяне“ (л.204, СП), справки за съдимост / л. 27-л.31, СП, СРС/, доказателства относно здравословното състояние на подс. Г. /л. 218, СП, СРС/.

Източник на доказателства са и част назначените в наказателното производство експертизи. В производството пред първоинстанционния съд не е приета към доказателствения материал към делото самостоятелно изготвената от ВЛ К. счетоводна експертиза, съдържаща се в материалите от досъдебното производство (л.116-л.120, том 1 ДП). Съдът с определение от 19.04.1922г. (л.237, стр.2, СП, СРС) се е произнесъл, че същата е неотносима към предмета на делото, доколкото е изследвала дали е налице състояние на неплатежоспособност на фирма „Х.“ ЕООД през 2007 и 2008г. Настоящият съдебен състав се съгласява с тази оценка за неотносимост на експертното заключение. Липсата на строителна техника и назначени работници не би могло във всички случаи да се обвърже с наличието или липсата на състояние на неплатежоспособност, като е вярно и обратното – състоянието на неплатежоспособност не е обвързано непременно с липсата на финансов, технически и кадрови ресурс за изграждането на жилищна сграда. Релевантните за изхода на делото въпроси, свързани с обективната възможност за изграждане на проектираната в УПИ II – 291а от кв. 23 по регулационния план на гр. София сграда са изследвани подробно за първи път в съдебното производство, проведено от СРС. Обоснован, подробен и аргументиран отговор на посочените въпроси дава заключението на комплексна съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза, изготвена и приета в производството пред СРС (л.192-л.202). Именно това заключение е източник на доказателства за това, че в периода от 01.01.2008г. до 14.03.2008г. за парцел в УПИ II– 291а от кв. 23 по регулационния план на гр. София, местност „Левски – зона В“ при граници по скица улица, УПИ III, УПИ IV, УПИ I е имало само и единствено издадена виза за проектиране на жилищна сграда. Същата е била издадена още на 09.05.2007г. по искане на собствениците на парцела, а не поради активни действия на двамата подсъдими. Пак въз основа на това заключение е установено, че към 01.02.2008г. процедурата по започване на строителни дейности все още е била на етап виза за проектиране, но в същото време нямало одобрен инвестиционен проект, нямало издадено разрешение за строеж и акт за откриване на строителна площадка. Отделно от това, въз основа на заключението на комплексната съдебно – счетоводна и съдебно – техническа експертиза е установено, че в посочения период „Х.“ ЕООД не е притежавало земи и сгради, машини, производствено оборудване, апаратура и транспортни средства, че дружеството не е имало наети строителни работници и не е разполагало с достатъчно финансови средства за изграждането на жилищна сграда. На това заключение се е позовал първият съд, за да отхвърли като недостоверен източник на доказателства част от дадените от подсъдимата обяснения. Това заключение се приема като компетентно и добросъвестно изготвено и от въззивния съд. Същото е изследвало подробно наличните писмени доказателства и е установило, че дори и обсъдената по-горе виза за проектиране е била издадена на 09.05.2007г. по искане на собствениците на имота, а не е резултат от дейността на фактически контролираното от подсъдимата търговско дружество „Х.“ ЕООД (л.195, СП). Отделно от това визата за проектиране представлява скица на парцела, в който са нанесени ограничителните параметри на бъдещите постройки. Наличието на виза за проектиране поначало не изчерпва процедурата по издаването на съответните разрешения за строеж, тъй като не отменя необходимостта от изготвянето на строителни книжа, както и необходимостта от провеждането на процедура за одобрението им в компетентната община. Комплексната експертиза е изследвала и документация, издадена от Столична община, район „Подуяне“, като именно въз основа на регистрите в общината и официално получените отговори е установила, че за процесния имот не е имало одобрен инвестиционен проект, нито е било издадено разрешение за строеж и акт за откриване на строителна площадка.

Относително към предмета на доказване е и заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвено от ВЛ И.Д.Н., което е имало за задача да установи какво е състоянието на процесния имот, описан в предварителния договор, сключен между ЧО и представител на фирма „Х.“ ЕООД (л.146-л.152, СП). Въз основа на това заключение е

установен фактът на предприети строителни дейности, крайният резултат от които поначало не се отклонява от строителните норми.

Преди да бъдат обсъдени гласните доказателства, е необходимо да се направи уточнение относно фактите, които са включени в предмета на доказване, както и относно тези от тях, по които е налице спор между страните. За да се осъществи съставът на престъплението „измама“, следва у пострадалото лице да е възбудено и/или поддържано заблуждение от дееца с цел същият да набави за себе си или за друго имотна облага. В резултат на формираното заблуждение следва пострадалият да е формирал неверни представи и тези представи да са го мотивирали да извърши действия на разпореждане с имущество, с което да му е причинена имотна вреда. Фактът на реално осъществявана от подсъдимата търговска дейност е несъмнено установен въз основа на показанията, дадени от св. Х., Й.И., както и въз основа на писмените доказателства, относими към изясняването на този въпрос - анекси към договори за счетоводно обслужване, приобщени по делото чрез протокол за доброволно предаване от Я. Х., ревизионен акт на „Х.“ ЕООД – л.109-л.226, том 3 ДП.

Фактът на осъществявана дейност е установен и от тази част от показанията на св. И., в която се съобщава, че е получавала фактури, макар и да не е проверявала същите за представителство на фирмата. Нейните показания са категорични, че „Х.“ ЕООД е фирма, която е упражнявала дейност още през 2005г., като в подкрепа на тези твърдения посочва, че е виждала документи за авансови плащания, с уточнението, че не е имала контакт с вносителите. Отделно от това, св. Й.И. съобщава, че е осчетоводявала приходни и разходни документи, като не е бил осъществен голям документооборот в периода, в който тя е била ангажирана като счетоводител, а именно от последните три – четири месеца до края на 2004г., 2005г. и 2006г.

Не се спори между страните относно факта на сключен предварителен договор между ТД „Х.“ ЕООД и ЧО – св. Г., относно приноса на подсъдимата за сключването на този договор, относно наличието на учредено право на строеж в полза на фирма „Х.“ ЕООД в срока, посочен в договора в парцел в УПИ II– 291а от кв. 23 по регулационния план на гр. София, местност „Левски – зона В“ при граници по скица улица, УПИ III, УПИ IV, УПИ I. Не се спори и относно прехвърляне на собственост върху недвижим имот на парична сума, съответстваща по размер на инкриминираната. Показанията на св. Г. са източник на доказателства за това, че подсъдимата не е предоставила банкова сметка, като е поискала заплащане в брой, поради което сумата била предварително изтеглена от пострадалия от обслужващата го банка - ОББ.

Основният спорен въпрос между страните се свежда до признаците на субективния състав на престъплението „измама“, както и до относимостта на показанията, дадени от други свидетели по делото, които съобщават за случаи на извършени от самите тях разпоредителни действия в полза на подсъдимата с парични средства въз основа на сключен предварителен договор за изграждане и покупко-продажба на недвижим имот.

От една страна подсъдимата твърди, че е била добросъвестна при сключването на процесния предварителен договор, по който страна е св. Г. и неизпълнението му не осъществява престъпен състав. Тази позиция се застъпва и от бившия ѝ съпруг – подс. Г.. Действително от гласните доказателства (показанията на св. Г.), както и от писмените доказателства в том 5 ДП (заповед за изпълнение на парично задължение от 11.04.2011г. по чл.417 ГПК – л.56, том 5 ДП и изпълнителен лист от 11.04.2011г. –л. 57, том 5 ДП) е видно, че във връзка с процесния случай е било образувано гражданско съдопроизводство, по което подсъдимата била осъдена да върне на пострадалия паричната сума. Приемат се с доверие твърденията на св. Г., че е разполагал с издаден изпълнителен лист за вземането си от „Х.“ ЕООД, съответстващо по своя размер с инкриминираната сума. От друга страна, от обвинението се релевират доводи, че сключването на предварителен договор за прехвърляне собствеността върху недвижим имот е обслужвало друга цел на двамата подсъдими – пострадалото лице да се разпорежи с инкриминираната парична сума в полза на подс. Д.,

като се имитират строителни дейности и за да бъде възбудено и поддържано заблуждение у пострадалото лице, че този договор ще бъде изпълнен.

Въззивният съд, като обсъди така изложените доводи, намира за установено следното. Не се споделят доводите на повереника, че въззивните жалби са нередовни. За да бъде сезиран годно въззивният съд с жалба на подсъдимото лице, е достатъчно да се посочи до кого се подава жалбата и какво искане се прави. Изискванията във второто изречение на чл.320, ал.1 НПК да се посочат неизяснените обстоятелства и доказателствата, които следва да се съберат и проверят, не е относимо в случаите, в които се претендира неправилно приложение на материалния закон при изяснена фактическа обстановка. По изложените съображения съдът намира, че жалбите, с които е сезиран, отговарят по форма и съдържание на изискванията на закона и съдът следва да се произнесе по същество.

На следващо място, вярно е, че принципно неизпълнението на договор ангажира гражданска, а не наказателна отговорност. От друга страна обаче съдебната практика застъпва без противоречия позицията, че изпълнителното деяние на престъплението „измама“ може да се осъществи чрез сключването на договор и приемането на парична престация срещу привидно изразена воля да се поеме насрещно задължение за предоставяне на стоки и/или услуги. За разлика от случаите на неизпълнение на задължение по облигационно правоотношение осъществяването на престъплението „измама“ чрез сключването на договор се установява при наличието на първоначален умишъл този договор въобще да не се изпълнява (т.напр. Решение № 728 от 30.01.2003 г. по Н. Д. № 612/2002 г., I Н. О. на ВКС, Решение № 330 от 17.11.2015 г. по Н. Д. № 882/2015 г., Н. К., II Н. О. на ВКС и др.). На базата на изложените разграничителни критерии между неизпълнението на договор в случаите на възникнали гражданско-правни отношения и механизма, по който се установява и доказва престъпния състав на измамата, са от съществено значение обстоятелствата, свързани с изясняване на субективното отношение, което подсъдимите са имали към правните последици на сключения от подс. Д. договор.

В настоящия случай данни в тази посока могат да бъдат извлечени от съвкупната оценка на дадените от подсъдимата Д. обяснения, от показанията на свидетелите, проверени с писмените доказателства и заключенията на експертизите. В отделна група следва да бъдат обсъдени показанията на свидетелите св. Т. (л.109, л.109, СП, СРС), св. Д. (л.111, СП, СРС), Св. Спас С. (л.118, л.119 СП, СРС), св. Д. Ж. – л.122 – л.125, СП, СРС, св. К. Г., който е бил е обявен за ОДИ в хода на първоинстанционното производство (л.167, СП, СРС).

Общата връзка между така изброените свидетелски показания е фактът на сключени от тях договори с подсъдимата по начин, подобен на инкриминирания в обвинителния акт. Несъмнено тези случаи не са включени в обема на обвинението, но фактите, изнесени в показанията на тази част от свидетелите дават съществена информация за личността на подсъдимата Д. и състоянието на дружествата „Х.“ ЕООД и „Е.С.“ ЕООД. В обобщение може да се посочи, че подсъдимата е била съпричастна към строителна дейност не само в инкриминирания УПИ –II, но и в такава, която е била извършвана преди инкриминирания период в УПИ-III и УПИ-IV от кв. 23 на гр. София. Във всички случаи се касае за сграда, която не е била довършена до степента, която изисква разпоредбата на чл.181, ал.1 ЗУТ при сключването на прехвърлителна сделка.

От значение са показанията на св. К. К. (л.136, СП, СРС). Те са източник на доказателства за това, че в качеството си на нотариус този свидетел е проверявал документите за собственост дори и при сключването на предварителен договор, т.е. съобразно изискванията на чл. 574 ГПК, който гласи, че „не могат да се извършват нотариални действия относно противоречащи на закона или на добрите нрави сделки, документи или други действия“. Очевидно е, че в описания от св. К. случай той е приел за установено, че процесният предварителен договор със страни ЕООД „Х.“ /продавач/ и св. Г. /купувач/ е сключен в нарушение на цитираната норма от ГПК.

В отделна група свидетелски показания следва да бъдат обособени показанията на свидетелите, ангажирани със счетоводното обслужване на фирма „Х.“ ЕООД – свидетелите

Я. Х. (л.180-л.182, СП, СРС) и св. Й.И. (л.182-л.184, СП, СРС).

От показанията на св. Х. е установено, че е запозната със счетоводното обслужване на фирма „Х.“ ЕООД за периода от 2007-2008г., преди 2009г. Съобщила е, че управител на това търговско дружество е била Й. Д., но контактите ѝ във връзка с дейността на дружеството се осъществявали изключително с „г-жа Г.а“, т.е. с подсъдимата. От показанията на св. Х. се установява, че горепосоченото търговско дружество е имало „обичайните проблеми“, че е разполагало с персонал – работници, шофьори и че не знае за изоставени строителни обекти. На следващо място, от показанията на св. Х. се установи, че е била наета от двамата подсъдими, макар и да е комуникирала основно с подсъдимата. В показанията си св. Х. съобщава, че фирмата е имала значителни активи, но не си спомня да е осчетоводявала доставки на материали, посочва да е осчетоводявала фактури по предварителен договор за продажба на обекти в кв. „Хаджи Д.“.

От показанията на св. Х. е видно, че счетоводните документи са ѝ били предавани в края на годината, а при прекратяване на договорите за счетоводно обслужване документите са били върнати на собственика. Съгласно показанията на св. Х. парите, постъпили по предварителни договори, са били завеждани като аванси на обекта, персонално на името хората, които са заплатили съответната цена.

От показанията на св. Й.И. се установява, че и тя е съпричастна към счетоводното обслужване на фирма „Х.“ ЕООД, но за период, различен от инкриминирания, а именно - през 2005г и 2006г. Що се отнася до създадената към този момент организация на документооборота в дружеството, е видно, че св. И. е взимала документи от подс. Г.. Това обстоятелство, макар и да не е пряко относимо към инкриминирания период, но е съществен контролен факт за степента, в която подсъдимият Г. е бил информиран за естеството на упражняваната от неговата съпруга дейност. Същото контролно значение има и твърдението на св. И., че поведението на подс. Г. е било акуратно, а контактите ѝ с подсъдимата са били инцидентни и от нея не е получавала документи, свързани с дейността на дружеството.

В заключение може да се посочи, че подсъдимият Г. е бил съпричастен към документооборота в инкриминираното търговско дружество, като дори и в случаите, когато контактите са се осъществявали предимно с подсъдимата /със св. Х./, той е вземал активно участие при вземането на решения, както и при кадровото обезпечаване дейността на „Х.“ ЕООД.

От показанията на счетоводителите на „Х.“ ЕООД не се установява контролираното от подсъдимата дружество да е разполагало с офис. В по-висока степен информативни са показанията на св. Й.И., която съобщава, че не знае фирмата да е имала офис, като за нуждите на счетоводното обслужване посещавала домашния адрес на подсъдимите. При установяване на този факт информативни са и прочетените на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.2 НПК от първоинстанционният съд показания, дадени от св. Г. в ДП в протокол за разпит от 05.02.2014г. (л.186, стр.1 СП, л.66, том 5 ДП). Те са източник на доказателства за това, че управителите на „Х.“ ЕООД постоянно са сменяли офисите си и телефонните си номера. Същите факти и обстоятелства самостоятелно се установяват и от показанията на св. Г..

Във висока степен информативни са и показанията на св. И. в частта относно кадровия ресурс, с който е разполагала фирма „Х.“ ЕООД. Същата е посочила, че не ѝ е било известно това търговско дружество да е разполагало с наети служители извън подсъдимите и тяхната дъщеря. От съществено значение е твърдението на св. И., че не е осчетоводявала заплати, че фактурите са били малко, а за разходи не си спомня. Вярно е, че тези твърдения са относими към период, който стои извън инкриминирания. От друга страна, също така е вярно, че този въпрос е изследван от вещите лица и за инкриминирания период и не се установяват различия с описания от св. И. кадрови и финансов ресурс на търговското дружество.

Отделно от останалия доказателствен материал следва да бъдат обсъдени обясненията на подсъдимата Д., дадени в производството пред първоинстанционния съд,

като се отчете правната природа на обясненията, които дава подсъдимото лице. Те, освен източник на доказателства, са и средство, с които подсъдимото лице упражнява правото си на защита. Ето защо отговорът за степента на тяхната достоверност (изцяло или в отделни техни части) следва да бъде даден след съпоставката им с останалия проверен доказателствен материал.

Дадените от подсъдимата обяснения са достоверни в частта, че към инкриминирания период се е занимавала със строителна дейност, както и че са съществували спорове между собствениците на земята в съседни УПИ III, УПИ IV. В тази част те кореспондират с доказателствената съвкупност, събрана в досъдебното производство, като са подкрепени и от заключението на техническата експертиза, назначена от СРС.

Въззивният съд приема обясненията на подсъдимата за достоверни и в частта, че на практика строежът на сграда, в която св. Г. следвало да получи апартамент по силата на сключения с подсъдимата предварителен договор, не би могъл да бъде изпълнен поради невъзможността този обект да бъде захранен с ток, доколкото съществуващият трафопост е бил в УПИ III и е бил постановен отказ за присъединяване към този трафопост на обект в УПИ II. Тази част от обясненията на подсъдимата обаче изобщо не обслужва изградената от нея защита, че е била добросъвестна както при сключването, така и при изпълнението на процесния предварителен договор. От обясненията на самата подсъдима става ясно, че тя към момента на сключване на договора не е разполагала с разрешение за строеж на трафопост, който да захранва с ток сграда, находяща се в УПИ II, а същевременно е знаела, че този въпрос не е уреден и чрез разрешение за присъединяване на новострояща се сграда в УПИ II към трафопоста, който вече е бил изграден в УПИ III. Въпреки това привидно е поела задължението при сключване на процесния договор със св. Г. да осигури изграждането на електрифицирана сграда, в която е следвало да се намира годин за обитаване имот, отреден на св. Г. съгласно същия договор.

Въззивният съд приема за достоверни обясненията на подсъдимата в частта им, че тя поначало е имала опит в строителната дейност, доколкото от нейните изявления, още повече при съпоставката им със заключенията на експертизите, е видно, че в процесния имот действително е започнало строителството на жилищна сграда, като същото е стигнало до вертикали над кота ± 0.00 и не се констатира съществени отклонения от строителните норми (л.152, СРС). Опитът с организацията на строителна дейност обаче, както и аргументът, че подсъдимата е предприела конкретни действия в изпълнение на процесния договор, не изключва субективния състав на престъплението. Това е така, тъй като предходен опит в строителната дейност сам по себе си не е основание да се игнорират доказателствата, че подсъдимата е знаела за непреодолими пречки от фактическо и юридическо естество, свързани с изпълнението на предварителния договор, сключен със св. Г.. От заключението на комплексната съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза е видно, че дружеството, страна по предварителния договор, поначало не е разполагало с материална, техническа, кадрова и финансова обезпеченост, за да го изпълни. Съдът приема, че това е така с оглед заключенията на експертизите за липсата на достатъчен капитал, за липсата на собствена строителна техника, на сключени трудови договори с наети работници и други специалисти. Този факт сам по себе си е достатъчен за извод, че са съществували непреодолими пречки от фактическо естество за изпълнение на предварителния договор със св. Г. от страна на подсъдимата и тя е знаела за това, още повече, че в конкретния случай продавачът по договора не е произволно избрана от нея фирма, чието финансово състояние и ресурси да са й били неизвестни, а търговско дружество, чието управление формално е било осъществявано от нейната дъщеря. Родствената връзка между подсъдимата и собственика на фирма „Х.“ ЕООД, както и обстоятелствата, при които са били водени преговори и е бил сключен договор със св. Г., дават основание за извод, че подсъдимите са имали достъп до документацията, отразяваща състоянието на фирмата – продавач, въпреки че формално собственик е било трето лице, различно от тях.

От дадените от подсъдимата обяснения, съпоставени с показанията на свидетелите и заключенията на експертизите, е видно, че тя е била напълно наясно и с наличието на

непреодолими пречки от юридическо естество за изпълнението на сключения от нея договор със св. Г., вкл. и на такива, които се отнасят до дейността на административни органи. Такива пречки са били липсата на одобрен инвестиционен проект, липсата на издадено разрешение за строеж и акт за откриване на строителна площадка. Наличието на така изброените факти и обстоятелства е установено по несъмнен и категоричен начин от писмени доказателства, съдържащи се в кориците на делото (удостоверение рег. № РПД 21-ГР94-1779-(3) от 08.12.2021г., издадено от кмета на район „Подуяне“ (л.204, СП), от писмени доказателства, събрани в досъдебното производство (заповед № РД-19-3/15.01.2009г. на директор на дирекция „Контрол на строителството“ при СО, с която е спряно изпълнението на жилищна сграда, находяща се в УПИ II – 291а от кв. 23 по регулационния план на гр. София (л. 58, л.59, том 5 ДП), доказателства за сигнализирането на директор дирекция „Контрол на строителството“ при СО (л. 62, том 5 ДП), констативен акт № 7/ 10.12.2008г. за етап, до който са достигнали строителните дейности в посочения по-горе парцел към датата на съставянето му (л.63-л.65, том 5 ДП), доказателства за административно наказателно производство, проведено срещу управителя на фирма „Х.“ ЕООД, в т.ч. наказателно постановление № РД -21-4/101.2009г., с което на основание чл.239, ал.1, т.6, чл. 233 ЗУТ на Й. Д. е наложено наказание глоба в размер на 500 лева (л.60, л.61, том 5 ДП). Посочените писмени доказателства кореспондират и със заключението на комплексната съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза. Това състояние на документацията, касаеща законността на започнатия строеж в УПИ– II, е било актуално към инкриминирания период, актуално и е към момента на постановяване на присъдата. Ето защо въззивният съд не се съгласява изводите на първоинстанционния съд, че заключенията на съответните експертизи, назначени и приети в съдебното производство в действителност не установяват липса на възможност съответното търговско дружество да изпълни поетото задължение към св. Г.. Тъкмо напротив, те са източник на доказателства за това, че са съществували непреодолими пречки за това, а именно – обсъдените по-горе. Вярно е, че от заключението на СТЕ, дадено от ВЛ инж. Н. не се установява съществено отклонение от строителните норми. От друга страна обаче е видно, че се касае за недовършен строеж на кота ± 0.00, който не би могъл да бъде годен обект за учредяване или прехвърляне на вещни права и към момента на сключване на процесния предварителен договор и двамата подсъдими са знаели за това. Отделно от това и години по-късно във връзка с изготвяне на заключението вещното лице е установило, че строежът все още е напълно безпризорен. Вярно е също така отбелязването в мотивите на първия съд, че комплексната ССЧСТЕ е отчела значителна сума като разход за суровини и материали, вкл. и други отчетени разходи, които биха могли да бъдат отнесени към реално осъществяваща се на процесния терен строителна дейност, започнала според писмените доказателства през октомври 2008г. Вярно е и че липсата при всяко положение на достатъчен брой наети по трудов договор лица, които да извършат строителните дейности, би могла да бъде елиминирана като пречка за изпълнение на процесния договор при наличието на договор с друго лице, т.нар. „подизпълнител“, което от своя страна да осигури съответните работници. От друга страна обаче не са налични доказателства за сключен договор между фирма „Х.“ ЕООД и фирма – изпълнител. От съществено значение са и останалите пречки, свързани с липсата на издадено разрешение за строеж, инвестиционни проекти и финансов ресурс. Тези пречки са установени по несъмнен начин въз основа на писмените доказателства и заключение на ССЧСТЕ. Следва да се отбележи, че неточностите при интерпретацията на доказателствата в мотивите към първоинстанционната присъда, са отстранени в производството пред въззивния съд, като същите не са оказали значение при формирането на крайните изводи на решаващия съд. Правилно СРС е приел за установено в крайните си изводи от фактическа страна, че самото предприемане на действия по подготовка на строителството, в това число и на действия, които водят до учредяване на вещното право на строеж, както и самото започнало строителство могат принципно да бъдат интерпретирани, като индиция за наличие на реално намерение за изпълнение на процесния предварителен договор. В настоящия случай обаче това не е така поради факта, че строителните дейности много бързо са били спрени, без повече да бъдат възобновени, поради факта, че още към инкриминирания период

подсъдимите са знаели, че не разполагат с парични средства да довършат сградата, знаели са, че не разполагат с изискуемите от закона административни разрешения за строеж, както и че е изначално невъзможно да бъде осигурено електрифициране на обекта. Отделно от това, от показанията на свидетелите Т. Д., С., Д. Ж., св. К. Г. е установено, че в същото време подсъдимата чрез друго дружество е сключвала договори и за други обекти, които също са останали недовършени, като в някои от случаите дори предлагала замяна на недвижим имот от УПИ IV в УПИ – II (св. Д.). При наличието на така установените факти и обстоятелства правилно СРС е приел за установено, че се касае за имитация на строителна дейност, чиято цел е била само и единствено да осигури алиби на подсъдимите в случай на наказателно преследване. Въззивният съд се съгласява и с изводите на първия съд, че предприетите от подсъдимата Д. последващи действия по договаряне с г-н Г., също имат характер на имитация на добросъвестно поведение пак със същата цел - да се избегне от подсъдимата евентуална наказателна отговорност. Основание за такъв извод дават показанията на св. Г. в частта им относно трудностите и огромните усилия, които е положил, за да издири и да установи контакт с подсъдимата Д., както и липсата на каквито и да плащания от нейна страна в допълнително уговорените срокове за изплащането на обезщетение.

Изложените по-горе факти дават опора и на обвинителната теза срещу подс. П. Г.. В обясненията си подсъдимата твърди, че другият подсъдим се е занимавал с конкретно с техническите въпроси във връзка със съответната строителна дейност. Тази позиция се поддържа от нея и в производството пред въззивния съд с уточнението, че подс. Г. е разполагал с проектантска правоспособност. Доказателствата по делото сочат, че и двамата подсъдими са били напълно наясно, че преодоляването на описаните по-горе пречки е задължително условие за изпълнението на сключения със св. Г. договор. В този смисъл се споделят и доводите на обвинението, изтъкнати в хода на съдебните прения в производството пред СРС, че осъществяването на строителна дейност без да бъдат издадени необходимите разрешения, по същество е имитация на такава и не опровергава обвинителната теза за наличието на първоначален умишъл у двамата подсъдими да не се изпълнява процесният договор в частта относно поетите задължения на продавача да изгради и прехвърли на св. Г. собствеността върху недвижим имот.

Отделно от това, знанието на подс. Д. за съществуваща невъзможност да бъде електрифицирана процесната сграда след построяването ѝ, така че да бъде годна за ползване поради подробно описани от самата нея причини, които са установени независимо от нейните обяснения и със заключението на комплексната съдебно техническа и счетоводна експертиза, обосновава самостоятелно субективният състав на престъплението, за извършването на което тя е предадена на съд. Споделят се доводите на първия съд, че тъкмо предходният опит на двамата подсъдими в областта на строителството, обстоятелство, върху което особено много се акцентира в обясненията на подсъдимата, изключва те да не са били наясно с липсата на издадено разрешение за строеж, както и да не са били наясно какви са били действително съществуващите перспективи за довършването на сградата в УПИ II по начин същата да бъде годна за ползване. Отделно от това, наличието на такъв опит е факт, който е установен и от други доказателствени източници, различни от обясненията на подсъдимата Д.. Писмените доказателства по делото (нотариални актове, с които през 2006г. при нотариус Шербанова са изповядани сделки за учредяване право на строеж върху обекти в жилищна сграда в УПИ I- 291а и в УПИ IV 291а в полза на фирма „Е.С.“, управлявана от подсъдимата л.92-л.97, том 5 ДП). От писмени доказателства, съдържащи удостоверителна стойност и с издател община „Подуяне“ е видно, че за УПИ IV – 291а е имало одобрени идейни инвестиционни проекти, както и издадено разрешение за строеж в полза на фирма „Е.С.“, управлявана и представлявана от подсъдимата (л. 83, том 5 ДП). От съдържанието на нот. акт № 10 е видно, че същият е бил издаден от св. Шербанова за УПИ IV **при наличието на предварително издадено разрешение за строеж, което е цитирано в нотариалния акт като документ, представен при изповядване на сделката /л.95, том 5 ДП/**. При издаването на нотариален акт за учредяване право на строеж за УПИ II, където е следвало да бъде изграден недвижимия имот на св. Г., обаче е участвал друг нотариус –

Б.Я., който очевидно е имал други изисквания относно наличната документация, тъй като в този нотариален акт не е посочено да е представено разрешение за строеж (л.24-л.27, том 1 ДП). В същия нотариален акт е цитиран инвестиционен проект, но липсва отбелязването дали същият е бил одобрен. Видно е, че подсъдимата е познавала добре практиката на различни нотариуси в частта относно изискваната от тях документация при учредяване право на строеж, знаела е, че в този случай поначало се изисква и разрешение за строеж, доколкото вече е участвала при изповядването на подобни сделки при нотариус Шербанова. Само и единствено този факт може да обясни защо въпреки доброто си познатство със св. Шербанова, за което свидетелства св. Г., на 14.03.2008г. тя е потърсила услугите на друг нотариус и е участвала при изповядването на сделка за учредяване право на строеж в полза на контролираното от нея търговско дружество „Х.“ ЕООД в УПИ II, без да разполага към този момент с издадено разрешение за строеж. Очевидно е, че подсъдимата при избор на нотариус е била наясно с неговата практиката относно обема на изискуемата документация. Изложеното по – горе, независимо от обясненията на подсъдимата, илюстрира придобития от нея опит в областта на строителната дейност, илюстрира и създадени от подсъдимата професионални и социални контакти, които са и позволявали да манипулира обстоятелствата съобразно спецификата на конкретния случай. Спирането на строежите в УПИ IV и УПИ I следва да се обвърже и с факта на открито производство по несъстоятелност срещу управляваната от подсъдимата фирма „Е.С.“ ЕООД през инкриминирания период с начална дата на неплатежоспособност - 21.04.2007г. Този факт е изяснен въз основа на не малък обем писмени доказателства, свързани с дейността на Агенцията по вписванията (т. напр. удостоверение на л.13-л.15, том 4 ДП). При това положение решението на подсъдимата през инкриминирания период да имитира строителна дейност в трета сграда при наличието на вече две недовършени такива в съседни имоти и при започнало производство по несъстоятелност срещу управлявана от нея фирма, при наличието на наложени запори и възбрани върху имущество на управлявана от нея фирма, дава логично обяснение за решението на подсъдимата Д. в процесния случай да „работи“ с фирма, регистрирана на името на нейната дъщеря и да си „спести“ времето по издаването на изискуемото разрешение за строеж, след като така или иначе нотариалната сделка по учредяване на право на строеж в УПИ II би могла да бъде изповядана при нотариус, който не поставя такива условия и тя е знаела за това.

Намеренията на подсъдимите, единият от тях /подс. Г./ да възбуди заблуждение у св. Г., а другият /подс. Д./ да го поддържа, а именно, че след като пострадалият извърши разпоредителни действия с инкриминираната сума, ще бъде изграден годин за ползване жилищен обект, са обективирани и с последващите им действия, в резултат на които нито е бил изграден годин обект, върху който могат да бъдат учредени вещни права, нито на св. Г. е била възстановена паричната сума, дадена на привидно съществуващо правно основание. Тъкмо напротив, към 02.07.2021г., когато е изготвена ТЕ по разпореждане на районния съд, строежът е все още недовършен, неохраняем и напълно безпризорен.

Въззивният съд приема за установено, че намерения на двамата подсъдими да не се изпълнява сключения между св. Г. и фирма „Х.“ ЕООД предварителен договор, са били обективирани и с продължителното и доста успешно укриване на двамата подсъдими, а именно по начин, който максимално е затруднил и дори напълно изключил комуникацията им със св. Г.. С висока степен информативни за установяването на този факт са прочетените показания на св. Г., дадени от него в досъдебното производство. На основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1 НПК СРС е приобщил частично чрез прочитане показанията на частния обвинител, дадени от него в досъдебното производство в протокол за разпит от 30.08.2013г. (л.107, стр.2 СП, СРС, л.49 , л.50, том 5 ДП). Тази част от показанията, която е приобщена чрез прочитане, съдържа подробни данни за това, че частният обвинител не е имал каквато и да е комуникация с двамата подсъдими в продължение на месеци след 14.03.2008г. , че проверявал мястото на строежа и след като установил, че е налице изкоп и не се работи, започнал да издирва двамата подсъдими. Именно от прочетените показания на св. Г. се установява, че известният му офис на фирмата вече не е съществувал, а телефоните и на двамата подсъдими са били изключени. Не налице основание да се приложи забраната на

чл.281, ал.8 НПК, тъй като изложените по-горе факти са възпроизведени от свидетел и в съдебното производство, като се съобщават и допълнителни детайли. От съществено значение е фактът, че едва през неустановена дата на 2009г. св. Г. успял да открие подсъдимата чрез други пострадали по идентичен начин лица. От съществено значение е фактът, че едва през 2010г. за първи път след деянието частният обвинител е влязъл в личен контакт с нея в нов офис, находящ се в семинарията срещу църквата „Света Неделя“ в гр. София и едва тогава тя му обещала да възстанови сумата в 20-дневен срок. Съдът приема за установено, че и това обещание е било дадено от подсъдимата без намерение да се изпълнява. Основание за такъв извод дава тази част от показанията на св. Г., в която се твърди, че по – късно отново изгубил контакт с нея, като впоследствие открил телефон по неустановен начин и когато влязъл във връзка с нея, била уговорена и по-късно осъществена среща при нотариус Запрянова. От показанията на пострадалото лице се установява, че пред нотариуса пострадалият е предоставил данни за банковата си сметка, както и че била подписана спогодба за възстановяване на сумата за срок от 60 дни при четири равни вноски. Касае се за сключено споразумение по чл.102 ЗЗД. Показанията на св. Г. са източник на доказателства за това, че към момента на сключване на споразумението за възстановяване на сумата подсъдимата го уверила, че е изкупила дяловете на горепосоченото търговско дружество и ще бъде коректна. Така уговореният срок обаче също не е имал дисциплиниращо въздействие върху нейното поведение и това обстоятелство е изяснено от показанията на частния обвинител за неизпълнение на поредното споразумение независимо от уговорените параметри за разсрочване на плащанията.

Първият съд е дал обоснован отговор на въпросите, поставени от подсъдимата Д. в нейните обяснения, като е подчертал, че учредяването на право на строеж не съответства по смисъл и съдържание на правата, които произтичат от дейността на административния орган, който е компетентен да издаде разрешение за строеж. Въззивният съд се съгласява с така изнесените доводи, които могат напълно да се отнесат срещу възраженията на подсъдимата, че тя е изпълнила напълно задълженията си по предварителния договор, тъй като в уговорения срок на фирма „Х.“ ЕООД било учредено право на строеж от собствениците на терена.

На отделно обсъждане следва да бъдат подложени и показанията на св. Г.. Частният обвинител е бил разпитан подробно в производството пред първия съд (л.86, л.87, СП в ОСЗ на 22.10.2020г.) Пострадалият е разказал, че е дал поисканата сума на домашния си адрес, ул. „*****“, като същата била изтеглена в брой и предадена на дъщерята на подсъдимата, която е идентифицирана с личното име „Й.“. Фактът, че инкриминираната сума, която е в значителен размер, е поискана и получена от подсъдимата чрез дъщеря ѝ в брой, също дава самостоятелно основание за извод, че тя не е искала плащането на тези средства да бъде официално регистрирано по банков път /очевидно поради наложените запори по банковите ѝ сметки във връзка с дейността на фирма „Е.С.“ ЕООД/. От показанията на св. Г. е видно, че именно подсъдимата е била инициатор да се извърши плащане в брой, доколкото не му е предоставила данни за открита банкова сметка.

От продължението на разпита на ЧО в с.з. от 14.12.2020г. (л.102 –л.106, СП, СРС), в частност – от прочетените на основание чл.281, ал. 4 вр. с ал.1, т.2 НПК показания на свидетеля, дадени от него в досъдебното производство (л.49, л.50, том 5 ДП) е видно, че предварителният договор бил сключен пред нотариус А.Ш., която демонстрирала пред него близки отношения с подсъдимата. Съгласно показанията на св. Г. описаният случай се отнася във времето след като преди това друг нотариус е отказал да извърши нотариална заверка. Не е налице основание да се приложи забраната по чл.281, ал.8 НПК, тъй като и от писмените доказателства е видно, че същият нотариус (св. А.Ш., която е заличена като свидетел в производството пред СРС) е изповядвал и други сделки на подсъдимата преди това (т. напр. нотариален акт № 9, том I, рег. № 608, по нот. дело 8 /2006г. от 30.11.2006г. / л. 87-л.91, том IV ДП/, както и нот. Акт № 10 от същата дата по нот. дело № 9/2006г. /л.92-л.95, том 5 ДП/. Данните по делото, че нотариусът е заверил процесният предварителен договор в нарушение на чл. 181 (1) ЗУТ, като подсъдимата с оглед натрупания от нея опит в

областта на строителството е знаела за това. Изложеното е самостоятелно основание за извод за предприето от нея измамливо поведение. Съгласно посочения текст от ЗУТ „правото на строеж на сграда или на част от нея може да бъде предмет на прехвърлителна сделка от момента на учредяването му до завършване на сградата в груб строеж“. От друга страна в нито един момент пострадалият не е бил титуляр на учредено в негова полза право на строеж, нито сградата в УПИ-II в кв.23 по плана на гр. София е била довършена поне до етап на груб строеж. На тази плоскост следва да се преценява и значението на клаузата в предварителния договор да бъде върната сумата на св. Г., ако не бъде учредено право на строеж, а именно до 15.03.2008г. /л.105, СП, СРС/. Въз основа на показанията на св. Г. е установено, че датата 14.03.2008г. свързва с обещание на подсъдимата, че ще бъде изготвен нотариален акт за учредяване право на строеж в УПИ II – 291 а, кв. 23 по плана на гр. София. Наличието на такъв нотариален акт обаче не доказва предходно издадено разрешение за строеж и наличието на одобрен инвестиционен проект в полза на „Х.“ ЕООД, тъй като тези документи очевидно не са били изискани от нотариуса, изповядал сделката и съответно не са били описани в нотариалния акт. Ето защо съдът приема за установено, че наличието на такъв нотариален акт не опровергава удостоверителната стойност на документите, издадени от община „Подуяне“, от които се установява незаконно извършено от подсъдимата строителство в УПИ II - 291а, кв. 23 по плана на гр. София (л.204, СП, СРС).

В показанията си пред СРС е твърдял, че на 14.03.2008г. му бил представен нотариален акт, с който на подсъдимата се учредява право на строеж. Съгласно клаузата по т. 4.1.7. от процесния предварителен договор такова е следвало да бъде учредено в полза на „Х.“ ЕООД. Следва да се подчертае, че относно наличието на такава клауза в процесния предварителен договор не се спори между страните. Дадените от подсъдимата обяснения, показанията на св. Г. в производството пред СРС и писмените доказателства в том 5 ДП (предварителен договор от 01.02.2008. –л.15-л.22, том 1 ДП, нотариални актове и актове на СО – район „Подуяне“ във връзка с проверката на незаконен строеж) еднопосочно водят до един и същи извод, а именно, че право на строеж в полза на „Х.“ ЕООД наистина е било учредено от собствениците на парцела в уговорения срок. Това обстоятелство обаче не прави строежът в УПИ-II 291а, кв.23 законен, тъй като с него не се изчерпват задълженията на подсъдимата по процесния предварителен договор. Отделно от това, прочитът на т. 4.1.7. от договора води до извод, че клаузата за връщане на сумата по договора не фиксира определена дата, която пострадалият да е пропуснал, още повече при условията на преклузия, а регламентира преди всичко основанията за начисляване на 20% неустойка върху цената, заплатена от купувача. С други думи, изпълнението на тази клауза по договора за продавача, е само един от елементите на очакваното от пострадалия дължимо поведение.

Съгласно показанията на св. Г., уведомлението от страна на подсъдимата, че е учредено право на строеж, е извършено от нея само един ден преди изтичане на срока по т. 4.1.7. от договора и е изолиран случай на предприета от нея инициатива за връзка с пострадалото лице. Ето защо според настоящия съдебен състав този единствен случай на осъществена от подсъдимата комуникация с пострадалия по нейна инициатива е целял да поддържа все още съществуващите очаквания у него, че недвижимият имот, описан в предварителен договор за изграждане и продажба, ще бъде изграден и предаден съгласно т. 4.1.5. от същия.

Показанията на пострадалия са достоверен източник на доказателства не само защото са подкрепени от заключенията на експертизите и писмените доказателства. Те са информативни и относно точния размер на сумата, с която се е разпоредил и която съвпада с инкриминираната. Приема се с доверие неговите твърдения, че след като се разпоредил с инкриминираната сума, не е могъл да установи контакт с подсъдимата, а след 7-8 месеца минал на мястото, където следвало да се построи сградата и видял изкоп, поради което по - късно подал жалба в 5 РУ – СДВР и там му съобщили, че на подсъдимата е съставен АУАН във връзка със строителни дейности, които не са обезпечени с предварително разрешение за строеж. В тази част показанията на св. Г. кореспондират напълно с писмените доказателства

в том 5 ДП, които са подробно обсъдени по-горе. Следователно, дори и да се приеме за установено, че подсъдимата е предприела конкретни действия, които могат да бъдат квалифицирани като частично изпълнение по договора, тезата за нейната добросъвестност не може да даде логично обяснение защо е било необходимо да се укрива от св. Г.. Дори и да се приеме, че тя не е знаела, че св. Г. иска да установи контакт с нея, пак остава без отговор въпросът защо противно на обичайната търговска практика, не е осигурила информационно обслужване за своите клиенти за хода на строителната дейност /ако не лично, то чрез друго лице/. Отделно от това, претендираната от подсъдимата теза за добросъвестност не дава отговор и на друг съществен въпрос – защо след като фактически управляваното от нея дружество не е разполагало със собствен капитал, съизмерим с нуждите на строителната дейност, тя не е извършила конкретни действия за финансирането му с източници извън набирането на парични суми от нови клиенти. Несъмнено е установено, че освен св. Г. по начин, подобен на описания в обвинителния акт, подсъдимата е възбудила заблуждение и други лица да се разпоредят със значителни парични суми в полза на контролираното от нея търговско дружество „Х.“ ЕООД или на друго дружество, документално представявано от нея – „Е.С.“ ЕООД. Това са свидетелите св. Т. (л.109, л.109, СП, СРС), св. Д. (л.111, СП, СРС), св. С. (л.118, л.119 СП, СРС), св. Д. Ж. – л.122 –л.125, СП, СРС. Правилно СРС е отбелязал, че доколкото случаите, описани в показанията на тези свидетели, не са включени в обема на обвинението, те могат да интерпретирани само и единствено с оглед данните за личността на подсъдимата и начина, по който е била организирана нейната търговска дейност.

От показанията на св. Т. е видно, че той сам след като сключил договор за изграждане и продажба на недвижим имот и изминал период от време, свързан с неизпълнение от страна на продавача, лично се уверил, че подсъдимата е започнала незаконно строителство, като направил проверка в общината. Установено е, че и този свидетел сключил договор с Й. Д., но под диктовката на подсъдимата Г.а. От прочетените на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК показания от ДП, дадени от него в ДП (л. 110, стр.2 СП, СРС, л.70, том 5 ДП) е видно, че също, както и частният обвинител, е имал сключен договор с фирма „Х.“ ЕООД за изграждането на недвижим имот в УПИ-II-291а, кв.23, но след подписването на договора лично изискал информация от община „Подуяне“ и се уверил, че за този УПИ не само не е било издавано разрешение за строеж, но дори не е постъпвало искане за издаването му.

От показанията на св. Д. е видно, че същият е бил съконтрагент на фирма „Х.“ ЕООД по предварителен договор за изграждане и покупко-продажба на апартамент в УПИ IV, същия квартал, като е проверявал документацията в УПИ – II по повод предложената му замяна на недвижим имот от УПИ IV в УПИ – II. От показанията на св. Д. е видно, че и в двата случая се касае за недовършени жилищни сгради. Достоверността на дадените от него показания не е дискредитирана от факта, че при разпита си пред СРС е ползвал записки, доколкото се касае за правно регламентирана възможност съгласно разпоредбата на чл.122, ал.1 НПК. И този свидетел е описал подробно собствените си договорни отношения с подсъдимата, като твърди, че голяма част от информацията получил от един от собствениците на имота – г-жа Вретенова, както и чрез нея е осъществил връзка с представител на фирма „Х.“ ЕООД. Контролен факт, от значение за субективния състав на престъплението, е връзката на подсъдимата и с този случай, доколкото свидетелят е разказал, че тя му е била представена като госпожа Г.а и като собственик на фирма „Е.С.“ ЕООД – л.112, СП, СРС. Първият съд е приобщил частично чрез прочитане и на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК показанията на св. Д. от ДП в протокол за разпит от 20.02.2014г. относно знанието на свидетеля за участие на Д. Г.а в други строежи – л.113, стр.2 СП, л.67, том 5 ДП.

От показанията на св. Спас С. е установено, че той също е имал подписан договор с фирма „Х.“ ЕООД и че познава подсъдимата като Д. Г.а. И този свидетел е упражнил правото си по чл.122, ал.1 НПК да ползва при разпита си записки /л.121, стр.2 СП, СРС/. Неговите показания от досъдебното производство също са приобщени частично чрез прочитане и на основание чл.281, ал.4 НПК относно лицето К. Г., относно документацията

за строителството в УПИ II – 291а, както и относно фирмата на съответното ЮЛ (л.121, СП,СРС, л.71, том 5 ДП). От прочетените показания на този свидетел се установява, че също е бил купувач по договор, сключен с подсъдимата, но за жилищна сграда в УПИ – III, която също не била изградена поради липсата на средства за това и наложен заповор върху сметки на управляваното от нея дружество „Е.С.“ ЕООД.

От показанията на св. Д. Ж. е видно, че същият е един от множеството лица, сключили договор с подсъдимата, като твърди, че му били предоставени „съответните книжа“. Прочетени на осн. чл.281, ал.4 вр. с ал.1 НПК са показанията на св. Ж. от ДП от 17.05.2011г. /л.131, л.132, том 1 ДП/ относно координати на имота и документацията, която му е била известна /л.124, СП, СРС/. Те са източник на доказателства за това, че св. Ж. е имал сключен договор за изграждане и покупко-продажба на жилище в новострояща се сграда в УПИ IV в същия квартал на гр. София, но и в този УПИ такава сграда не е била довършена, а строителната дейност – спряна, след изграждането на трети етаж.

От показанията на св. Г. в производството пред СРС е видно, че този свидетел също се самоопределя като потърпевш от неизпълнение на договор, сключен с подсъдимата. В разказа си пред първоинстанционния съд е посочил, че бил „притесняван“ преди да даде парите, а след това комуникацията с подсъдимата била отказана от нея самата, като подс. П. Г. бил „по-дипломатичен“. Показанията на св. Г. са източник на доказателства за това, че на обекта, в който следвало да бъде изграден недвижим имот по сключения договор, не се работело, а постепенно започнал да изпитва и затруднения да се свърже с подсъдимите. Същият свидетел посочва, че е подписал нотариално заверена покана с подсъдимата да му върне парите, от които му е била върната сумата от 3000 лева, а остатъкът от дължимата сума продължава да бъде 24 271 евро, без върху нея да бъдат начислявани лихви и неустойки. И този свидетел съобщава, че познава ЧО, че всички пострадали лица поначало обменяли информация помежду си (л.184, стр.2 СП, СРС). Съобщава и точен адрес на сградата, където следвало да бъде изграден недвижим имот по сключения договор – гр. София, район Подуене, „Левски В“, УПИ III-291а (л.185, стр.1 СП), т.е. касае се за УПИ, съседен на процесния УПИ II – 291 а, за който съобщава в показанията си частния обвинител Г..

Доказателствата за участието на подс. Г. в престъплението, в което е обвинен, се съдържат преди всичко в показанията на св. Г., което е самостоятелно основание този източник на доказателства да бъде подложен на отделно обсъждане. В групата на обвинителните доказателства, относими към обвинението на подс. Г., се включват и данните за личността на подс. Г., както и данните за неговите взаимоотношения с подсъдимата и собственика на „Х.“ ЕООД. Информация по посочените по-горе въпроси се извлича и от показанията на свидетелите Х., св. И. и св. Г., обсъдени по-горе.

От решаващо значение за обосноваване на обвинителната теза срещу подс. Г. е твърдението на св. Г., че преговорите по сключване на договора, били водени именно с този подсъдим (л.105, стр.2 СП, СРС). Според показанията на пострадалия именно подс. Г. твърдял, че подсъдимата му е съпруга, а фирмата е собственост на нейната дъщеря. Именно този подсъдим според свидетелските показания обещавал, че до две години в случай на сключен договор с подсъдимата, ще е налице т.нар. акт 16. Обвинението срещу подс. Г. е обосновано и въз основа на прочетените показания, дадени от пострадалия ДП /л.106, стр.2, СП/. Във връзка с прочетените показания частният обвинител е уточнил пред съда, че подсъдимият Г. не му е представил проекти, а само и единствено чертал някакви проекти с химикалка на лист А4 (л.106, стр.2 СП, СРС). Липсват каквито и да е обективни данни при осъществяването на така описаните действия, свързани с възбуждане на заблуждение у св. Г., че ще бъде изградена сграда, отговаряща на всички изисквания за степен на завършеност, да е участвала и подсъдимата Д. /тогава с фамилно име Г.а/. Пострадалият посочва според собствената си преценка и лични впечатления с други свидетели по делото, че по идентичен начин подсъдимата измамила и други лица – М. Т. и Х. Д.. Относими към обвинението на подс. Г. са и писмените доказателства в том 5 ДП, свързани с доказването на липса на инвестиционни проекти и разрешение за строеж (л.52, том 5 ДП). Относими са и

тази част от показанията на св. Г., в която се съобщава, че и двамата подсъдими са се укривали след 14.03.2008г., при изключени телефони и освободен офис. Така установените факти обективират знанието на двамата подсъдими, че изпълнението на сключения с „Х.“ ЕООД предварителен договор за изграждане и продажба на недвижим имот не е налице, както и че изначално не са имали намерението да го изпълняват.

Предвид така установената по несъмнен начин фактическа обстановка, от правна страна, СРС е признал и двамата подсъдими за виновни по обвинението за самостоятелно извършено от тях престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5 вр. чл. 209, ал. 1 от НК, както следва:

подс. Г. - в това, че на неустановена дата през месец януари 2008 г. в гр. София, с цел да набави за друго имотна облага - за Д. Г. Д., възбудил заблуждение у Д. Т. Г., че Д. чрез дружество „Х.“ ЕООД ще построи жилищна сграда в гр. София, район Подуяне, в парцел Н-291а, кв. 23, по ЧЗРП, в ж. к. Левски В, ул. „*****“ и че ще му продаде правно валидно апартамент № 7 и мазе № 3 на посочения адрес, с което му (на Д. Т. Г.) причинил на 01.02.2008 г. в гр. София имотна вреда в размер на 27 610 евро с левова равностойност 54000,47 лева (заплатена от Г. парична сума по предварителен договор за изграждане и продажба на посочения недвижим имот), като имотната вреда е в големи размери;

подс. Д. - в това, че на 01.02.2008 г. в гр. София с цел да набави за себе си имотна облага поддържала заблуждение у Д. Т. Г., че тя (Д.) чрез дружество „Х.“ ЕООД ще построи обект - жилищна сграда в гр. София, район Подуяне, в парцел П-291а, кв. 23, по ЧЗРП, в ж. к. Левски В, ул. „*****“ и че дружеството ще му продаде правно валидно апартамент № 7 със застроена площ 86,59 кв. м., включително 9,96 кв. м. идеални части от общите части на сградата и дворното място и мазе № 3 със застроена площ 8,50 кв. м и в това число 0,98 кв. м. от идеалните части от общите части на сградата на посочения адрес, с което е причинила имотна вреда на Д. Т. Г. в размер на 27 610 евро с левова равностойност 54000,47 лева, като имотната вреда е в големи размери.

Тук е мястото въззивният съд да отговори на възражението, наведено от защитата на подс. Г., че съдът се е произнесъл по обвинение, с което не е сезиран, с което се твърди, че е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Защитата на подс. Г. изтъква, че на 18.03.2019 г. П. Г. бил привлечен като обвиняем по досъдебното производство при условията на чл. 269, ал. 3, т. 2 НК като воденото срещу него ДП приключило по задочния ред по същото обвинение, актуално към тази дата. Твърди се, че параметрите на последното предявено обвинение, повдигнато и предявено на подс. Г., по никакъв начин не кореспондира с фактите, въз основа на които е осъден от първоинстанционния съд. Защитата посочва, че нито постановлението за привличане на обвиняем, нито впоследствие във внесенния обвинителен акт, нито в обстоятелствената част на обвинителния акт, нито в диспозитива на същия, няма данни неговият подзащитен да е причинил именно на 01.02.2008 г. престъпление, за което е признат за виновен. Твърди се, че до постановяването на първоинстанционната присъда на подсъдимия е било вменено деяние само и единствено за деяние, извършено от него на неустановена дата през януари 2008 г. Твърди се, че подсъдимият Г. бил поставен в положение на процесуална изненада, тъй като за първи път от постановената присъда разбрал, че е му е потърсена наказателна отговорност за съвсем различен период от време, който не фигурира по внесеното обвинение, а именно за деяние, извършено на 01.02.2008г. Твърди се, че по този начин първоинстанционният съд се е произнесъл по обвинение, срещу което подс. Г. не се е защитавал.

В действителност двамата подсъдими за първи път са били привлечени към наказателна отговорност с постановление от 10.02.2015г. (л.42, л.42, л.46, л.47, том 5 ДП). Предявеното обвинение и за двамата подсъдими е за престъпление по чл.210, ал.1, т.5 вр. с чл.209, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 НК. Инкриминираният период и за двамата подсъдими е бил неустановена дата през януари 2008г., инкриминираното дружество, което се твърди, че е било ползвано за осъществяване на изпълнителното деяние на измамата, е „Х.“ ЕООД.

Следва да се отбележи, че наказателното производство многократно е било прекратявано в досъдебната му фаза от СРП, като актовете са били отменени след

проведени процедури по инстанционен контрол или пред съда, или пред по-горния прокурор. След една от поредните процедури по отмяна на прокурорски акт по чл.243, ал.1 НПК, проведена през 2018г., с постановление от 26.09.2018г. по реда, предвиден в чл.225 НПК, е било изменено обвинението срещу двамата подсъдими, като това е и последното изменено обвинение, на базата на което е изготвен обвинителният акт. Изменението не е засегнало цифровата правна квалификация на деянието, не е засегнало обвинението срещу двамата подсъдими да са извършили престъплението при съучастие помежду си като съизвършители, не е засегнало повдигнатото вече обвинение срещу подс. Г. да е извършил инкриминираното деяние на неустановена дата през януари 2008г. Изменението е обхванало частично инкриминирания период – само за подсъдимата Д., доколкото същият е бил конкретизиран за времето 01.02.2008г. до 14.03.2008г. И за двамата подсъдими изменението на обвинението е засегнало правната структура на използваното от тях дружество „Х.“ ООД, за подсъдимата Д. е било повдигнато обвинение да е поддържала заблуждение по смисъла на чл.209, ал.1 НК, без да бъде формулирано реципрочно обвинение и срещу подс. Г., доколкото се твърди, че е бил неин съучастник по смисъла на чл.20, ал.2 НК. По обвинението срещу подс. Г. са останали фактическите твърдения да е възбудил заблуждение у пострадалото лице, без съответно да е било повдигнато и предявено реципрочно обвинение и срещу подс. Д., доколкото прокуратурата твърди, че е била негов съучастник, за това да е възбудила в съучастие с подс. Г. заблуждение у пострадалото лице на неустановена дата през януари 2008г. Така допуснатите нарушения, свързани с противоречията при изграждането на обвинителната теза срещу двамата подсъдими, са пренесени и в обвинителния акт, който в диспозитива си дословно е възпроизвел съдържанието на последните предявени обвинения. Посочените недостатъци в актовете на органите на досъдебното производство, свързани с това кой е инкриминираният период за двамата подсъдими (неустановена дата през януари 2008г. и/или и периода от 01.02.2008г. до 14.03.2008г.), дали и двамата или само единият от тях е участвал в действия по възбуждане и поддържане на заблуждение, дали е налице съучастие по смисъла на чл.20, ал.2 НК, не са били отбелязани и обсъждани в проведеното от първоинстанционния съд разпоредително заседание на 03.02.2020г. нито от страните, нито от решаващия съд (л.62-л.66, СП, СРС). Не е било обжалвано и определението на съда, с което се е произнесъл по въпросите, визириани в разпоредбата на чл.248, ал.1, т.3 НПК, като е приел за установено, че в досъдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В тази връзка възниква въпросът дали и доколко за въззивния съд е обвързваща преклузията по чл. 248, ал.3 НПК. На съдебния състав са известни две противоречиви становища в съдебната практика, като едното от тях приема, че забраната по чл. 248, ал.3 НПК да се правят възражения за допуснати нарушения на процесуалните правила е безусловна, след като страните и/или решаващият съд не са ги оставили на обсъждане в разпоредително заседание. Второто становище приема, че преклузията по чл.248, ал.3 НПК обвързва само и единствено конкретен съдебен състав при спазване на принципа за неизменност на състава на съда и поради това въззивният съд, бидейки друг съдебен състав, различен от първата съдебна инстанция, винаги би могъл да изследва дали с оглед служебното начало решаващият съд е провел законосъобразно процедурата на разпоредителното заседание, като в зависимост от отговора на този въпрос се произнесе със съдебен акт по чл.335, ал. 2 НПК и отмени първоинстанционната присъда, но само ако се касае за отстраними нарушения по чл.348, ал.3 НПК или ако въззивният съд не може сам да ги отстрани. В настоящия случай, дори и да се сподели второто становище, е от съществено значение фактът, че първият съд не е осъдил нито един от двамата подсъдими по обвинението да са извършили престъплението в съучастие помежду си като съизвършители по смисъла на чл.20, ал.2 НК. Вярно е, че липсва изрично произнасяне с оправдателен диспозитив в първоинстанционната присъда по обвинението за съучастие, вярно е също така, че първоинстанционният съд не се е произнесъл изрично и за периода от 02.02.2008г. до 14.03.2008г., включен в обвинението на подсъдимата Д.. От друга страна обаче въззивният съд не е сезиран с протест. Следователно, дори и да се приеме, че първоинстанционният съд сам е допуснал нарушения на процесуалните правила, те са

неотстраними. Въззивният съд приема за установено, че при липсата на протест непроизнасянето на първия съд по част от обвиненията по своите правни последици се приравнява на оправдателна част от присъдата. В този смисъл липсата на осъждане по пълния обем на повдигнатото и предявено обвинение е изцяло в интерес на подсъдимите.

Ето защо настоящият съдебен състав счита, че с процесуалната си дейност първоинстанционният съд не е накърнил правото им на защита.

На следващо място, не може да бъде споделено становището, изразено от защитата на подс. Г., че този подсъдим е бил осъден по факти, срещу които не се е защитавал. Това е така, тъй като първоинстанционният съд не си е позволил да дописва и допълва обвинителния акт, като се произнесе и по обвинение за извършено от подс. Г. престъпление на 01.02.2008г., каквото индиректно е било формулирано, доколкото по обвинението на подс. Д. в обвинителния акт се твърди, че на същата дата тя е извършила престъплението в съучастие тъкмо с подс. Г.. Вярно е, че мотивите на СРС в тази насока не са съвсем ясни /стр.6 от мотивите/, доколкото се допуска хипотетична възможност за осъждането на подсъдимия Г. и за деяние, извършено на 01.02.2008г. От друга страна обаче съдебният акт представлява единство от диспозитиви и мотиви, като от съдържанието на неговия диспозитив е видно, че подсъдимият Г. не е бил осъден за период, различен от неустановена дата през януари 2008г. Първоинстанционният съд единствено е конкретизирал моментът на настъпването на имотната вреда – 01.02.2008г., т.е. моментът, в който св. Г. е извършил разпоредителни действия с инкриминираната сума в полза на подсъдимата. С други думи, първият съд във връзка с датата 01.02.2008г. е описал не действия, извършени от подсъдимия Г., а действия, извършени от пострадалия Г.. Фактически твърдения в тази насока се съдържат и в обвинителния акт, който е имал за задача да разгърне в пълнота обвинителната теза. На стр. 2 и 3 от същия е посочено, че срещите между подс. Г. и пострадалия са били проведени на неустановена дата през януари 2008г. именно с цел да бъде уредена среща с подсъдимата Д., която се състояла на 01.02.2008г.

Подходът от страна на първоинстанционния съд да се произнесе за част от предявените обвинения, е довел в крайна сметка до отстраняване на допуснатите в досъдебното производство съществени процесуални нарушения, тъй като са били преодоляни противоречията в обвинителната теза. Същият подход е бил използван и при произнасяне по обвинението срещу подс. Д., която също не е била осъдена да е извършила престъпление в съучастие с другия подсъдим, да е възбудила заблуждение у пострадалия, както и да е извършила престъпление на неустановена дата през януари 2008г. Така, като краен резултат от възприетата от първия съд правна квалификация на деянието, от която е изключено обвинението за съучастие, подсъдимият Г. е бил осъден само за това, че е възбудил заблуждение у пострадалото лице на неустановена дата през януари 2008г., а подсъдимата – само за това, че е поддържала заблуждение у същото лице за периода на 01.02.2008г. Съдът напълно и в съответствие със събрания доказателствен материал е възприел обвинителната теза, че инкриминираната имотна вреда е настъпила именно на 01.02.2008г., като принос за това, независимо един от друг, имат и двамата подсъдими – единият, като възбудил заблуждение у св. Г., другият – като го поддържал. Обосновано първият съд не е осъдил подсъдимата и за периода след 01.02.2008г., тъй като към 01.02.2008г. вече е била причинена съставомерната имотна вреда и престъплението е било довършено. Правилни са съжденията на първия съд, че измамливите действия на подсъдимата, извършени след тази дата, са ирелевантни за настъпването на съставомерния общественоопасен резултат и не могат да бъдат в причинно-следствена връзка с него.

Липсата на изрично произнасяне от съда по останалата част от обвиненията, вкл. и за част от инкриминирания период по обвинението на подс. Д., в конкретния случай не съставлява пречка да се проследи вътрешното убеждение и действителната воля на съда, доколкото и в мотивите изрично е посочил, че съучастие между подсъдимите не е налице /стр. 6 и стр.8 от мотивите към първоинстанционната присъда/, а престъплението е било довършено от подс. Д. още на 01.02.2008г. /стр. 7 от мотивите на СРС/.

От защитата на подсъдимия се навеждат доводи и за това, че съдът е осъдил

подсъдимия Г. за това, че за осъществяване на измамата е използвано дружество Х.“ ЕООД, а в обвинителния акт е повдигнато и предявено обвинение за използването на друго дружество – „Х.“ ООД (стр.6 от ОА). В действителност в обвинителния акт дружеството е индивидуализирано и като „Х.“ ЕООД (стр.2 от ОА), и като „Х.“ ООД (стр. 3 от ОА). Следователно се касае за очевидна фактическа грешка, която не е била отстранена в проведеното от първия съд разпоредително заседание. С оглед изразената от страните позиция в това заседание, при което те не са изложили съответни възражения нито лично, нито чрез своите защитници, съдът приема за установено, че нарушението не е съществено и не е ограничило правото им на защита.

Крайните правни изводи на СРС, че всеки един от подсъдимите самостоятелно и при независимо съпричиняване на съставомерната вреда е осъществил състав на престъпление по чл.210, ал.1, т.5 вр. с чл.209, ал.1 НК, са правилни и законосъобразни. Осъждането на подсъдимата на лишаване от свобода за същото по вид престъпление със съдебен акт, влязъл в сила след инкриминирания период, е без значение за правната квалификация на деянието и оценката на обществената опасност на нейната личност.

От обективна и субективна страна подс. Г. самостоятелно е извършил престъплението, в което е обвинен, като е провел преговори с пострадалия на неустановена дата през януари 2008г. и в резултат на това го е убедил да сключи предварителен договор с подс. Д. за изграждане и прехвърляне собствеността на недвижим имот. Липсват доказателства това негово поведение да е било съгласувано с подсъдимата Д.. Правилни са изводите на първия съд, че след като вече е било формирано заблуждение у пострадалото лице, че може да му прехвърлена собствеността върху годин за ползване недвижим имот срещу инкриминираната парична сума, той се срещнал с подсъдимата, която поддържала у него вече формираното заблуждение, че ще бъде изграден такъв. Правилни са изводите за независимо съпричиняване на инкриминирания престъпен резултат от двамата подсъдими. Правилни са изводите за наличието на квалифициращият признак „големи размери“, доколкото с инкриминираната парична сума е била причинена имотна вреда, надвишаваща над 70 пъти установената за страната към 01.02.2008 г. минимална работна заплата.

От субективна страна несъмнено са установени измамливите намерения на подсъдимите лица, свързани с изначална невъзможност на съответното търговско дружество да изпълни поетото задължение за строителство и правно валидно прехвърляне на собствен недвижим имот в УПИ II – 291а, кв. 23 по плана на гр. София Въззивният съд приема за установено, че и двамата подсъдими са знаели за липсата на ресурси за довършване на започнатия строеж, за съществуващи пречки от юридическо естество за неговото узаконяване, както и за липсата на източници за финансиране на фона на други подобни неизпълнени строителни обекти и обща задлъжнялост на представлявано от подсъдимата дружество към други лица. От показанията на свидетелите е установен фактът, че преди процесното деяние подсъдимата Д. е осъществявала строителна дейност в УПИ, находящи се в съседство до този, който е описан в предвалителния договор между „Х.“ ЕООД и св. Г.. Във всички случаи се касае за недовършени сгради, включително и на такива, при които дейността е била ръководена пряко от управлявано и представлявано от подс. Д. дружество – „Е.С.“ ЕООД. По изложените съображения въззивният съд се солидаризира с изразеното от първия съд становище, че и двамата подсъдими са извършили престъплението при пряк умисъл. Това е така, тъй като и двамата подсъдими са съзнавали общественотоопасния характер на деянието, предвиждали са и са искали настъпването на общественотоопасните му последици. Съставомерният престъпен резултат е настъпилата имотна вреда за пострадалия, като от субективна страна е установено и наличието на специалната цел по чл. 209, ал. 1 от НК да бъде набавена имотна облага за подсъдимата Д..

При индивидуализация на наказанието следва да бъдат отчетени следните факти и обстоятелства. За престъплението, за което е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимите, е предвидено наказание от една до осем години. Първоинстанционният съд не е посочил изрично в диспозитива на присъдата дали индивидуализацията на наказанието е свързана с приложението на чл.54 или чл.55 НК. От друга страна това нарушение е

отстранено в мотивите на първоинстанционната присъда, в които са изложени подробни доводи в тази насока. За подсъдимата Д. съдът е приел за установено, че следва да се приложи чл.54 НК, а за подс. Г. – чл. 55, ал.1, т.1 НК, доколкото е приел като изключително смекчаващо наказателната отговорност обстоятелство фактът на тежкото му здравословно състояние.

Като отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства и за двамата подсъдими първият съд е отчетел значителния размер на причинената вреда, който надвишава минимално изискуемия за квалифициране на измамата по чл. 210, ал. 1, т. 5 от НК, както и обстоятелството, че се касае за жилище, във връзка с чието обещано построяване и предоставяне на пострадалото лице е осъществена измамата.

Настоящият съдебен състав намира, че и за двамата подсъдими като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете изминалият период от време, считано от датата на деянието до постановяването на крайния съдебен акт. Причина за забавяне на наказателното производство е преди всичко фактът на многократното му прекратяване с прокурорски акт по чл. 243 НПК – т. напр. с постановление от 18.05.2015г. (л.146-л.148, том 1 ДП), потвърдено от СРС, като съдебният акт и потвърденото с него постановление на СРП са били отменени по ВНЧД 3816/2015г. по описа на СГС, VII въззивен състав с определение от 07.10.2015г. (л.2-л.6, том 6 ДП). Наказателното производство отново е било прекратявано от прокуратурата с постановление от 20.07.2016г. (л.150, л.151, том 1 ДП), като прокурорският акт е бил отменен с определение от 20.12.2016г. на СРС, потвърдено от въззивен състав на СГС (20-л.27, том 6 ДП). Прокурорски акт за прекратяване на наказателното производство е бил отменен и по реда, предвиден в чл. 243, ал.10 НПК, т.е. съобразно надзора за законност и йерархичният контрол, който упражнява по-горната прокуратура (с постановление на СГП от 21.06.2018г. е било отменено постановление на СРП от 26.03.2018г. за прекратяване на наказателното производство (л.124-л.126, том 5 ДП).

Съдът намира, че причините за забавяне на производството само в инцидентни случаи могат да бъдат свързани с процесуалното поведение на подсъдимите. Такъв инцидентен и изолиран случай е издирването на подс. Г. в досъдебното производство за предявяване на последното изменено обвинение, по което е бил структуриран и обвинителният акт. Издирвателни действия, насочени към установяването на подс. Г., са документирани в част от писмените доказателства в том 5 ДП (л.164-л.179). Видно е, че изменението на обвинението по отношение на подс. Г. е било извършено с постановление от 26.09.2018г. с участието на служебен защитник /адв. Д./ и при условията на чл.269 НПК. Така проведените издирвателни мероприятия с оглед данните, че още към този момент подсъдимият Г. е бил издирван в домове за стари хора, води до извод, че подсъдимият не се е укривал от органите на досъдебното производство, а е променил местонахождението си по обективни причини, свързани с напредналата му възраст и влошено здраве. Основание за такъв извод дават и част от писмените доказателства, събрани в производството пред СРС (удостоверение от 05.09.2019г., издадено от СДВР за местонахождението на подсъдимия Г. в дом за стари хора, находящ се в гр. София, ул. „*****“). В съдебното производство подсъдимият Г. и неговият защитник не са ставали необоснована причина за отлагане на делото. Едно от съдебните заседания, свързано с първия насрочен разпит на ЧО, е било отложено поради предварително поети ангажменти на адв. Д.. От друга страна са проведени множество съдебни заседания с личното участие на подсъдимия Г. и неговия защитник, включително и в периода, в който подс. Г. вече е бил настанен поради тежкото си здравословно състояние и напредналата си възраст в дом за стари хора „Дълголетие“ в кв. Дървеница, гр. София.

Като коректно може да се определи и процесуалното поведение на подс. Д., макар и с известни изключения, които като цяло не са повлияли съществено върху процесуалната дейност на решаващите органи в наказателното производство в двете му фази. В досъдебното производство няма данни подсъдимата Д. да е била издирвана. Констатира се съдебно заседание, насрочено за 09.11.2020г. пред първия съд, което е било отложено

поради неявяването на защитника на подсъдимата – адв. Т.. Към този момент обаче съдът е отчел постъпила молба от адв. Т. с приложен болничен лист и твърдение за заболяване от Ковид – 19, което следва да се преценява като уважителна причина за неявяването на защитника /л.97, л.98, СП, СРС/. Производството пред въззивния съд също е приключило с личното участие на подсъдимата Д., като липсват доказателства да е променила известния по делото адрес. По изложените съображения съдът приема за установено, че основната причина за забавянето на наказателното производство се дължи на органите, които са били задължени да осигурят своевременно разследване на случая и постановяването на краен съдебен акт в разумни срокове. Особено продължително е забавянето на производството в досъдебната му фаза. Една от причините за забавяне на производството е и спирането му на 09.11.2010г., когато същото е било в досъдебна фаза. Същото е било възобновено на 27.01.2011г. /л.70, том 1 ДП/, след това отново е било спряно и съответно - възобновено 22.06.2015г. / л.1, л. 2, том 3 ДП/. Видно е също така, че причините за забавянето на производството се дължат и на хаотично разследване, което се установява в две посоки: първата е свързана с назначаването на неотнормирани към предмета на делото експертизи и бездействие, което е забавило назначаването на необходимите експертизи за изясняване на случая от фактическа и правна страна. Последиците от това бездействие са били преодоляни едва в съдебната фаза на процеса в резултат на прецизната процесуална дейност и задълбочено проведеното съдебно следствие в производството пред първия съд.

Вторият аргумент за хаотично разследване в досъдебното производство е свързан с изследването на въпроса дали не са налице и други пострадали лица от престъпна дейност на подсъдимата в рамките на воденото по жалба на св. Г. наказателно производство, още повече, че такива случаи така или иначе не са били включени в обема на обвинението. Основание за такъв извод дават приложените по делото материали, удостоверяващи отказ на Софийска районна прокуратура да бъде образувано производство по молба на Д. Ж. – л.82 и сл. в том 1 ДП.

Изложените по-горе обстоятелства самостоятелно обуславят приложението на чл.55 НК при индивидуализация на наказанието и за двамата подсъдими. Споделят се доводите на първия съд, че като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство за подс. Г. следва да бъде отчетено тежкото му здравословно състояние. Констатациите на първия съд, че подсъдимият Г. е обездвижен до степен да не може да се придвижва без чужда помощ, са правилни и обосновани. Те съответстват не само на писмените доказателства по делото, но и на констатациите на въззивния съд, който също по необходимост и за да осигури личното участие на подс. Г. в наказателното производство, е провел изнесено от сградата на съда открито съдебно заседание в дом за стари хора. Изложеното, както и значително поголемият принос на подсъдимата Д. за настъпването на съставомерния обществен опасен резултат мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че същата следва да понесе по-тежко наказание от подс. Г.. От друга страна определеното от СРС наказание следва и за подс. Д. да бъде редуцирано при условията на чл.55, ал.1, т.1 НК поради изтеклия период от време, но в предели, които не са значително отдалечени от долната граница на наказанието, предвидена в закона. По изложените съображения първоинстанционната присъда следва да се измени в частта, в която е индивидуализирано наказанието на подс. Д., като същото се определи при условията на чл.55, ал.1, т.1 НК, под предвидената долна граница в закона, а именно – в размер на 11 месеца лишаване от свобода. По същите съображения следва да бъде намалена и продължителността на изпитателния срок по чл.66, ал.1 НК от четири години и шест месеца на три години.

Санкционната част на присъдата в частта, в която е индивидуализирано наказанието на подс. Г., следва изцяло да се потвърди. Определеното от СРС наказание лишаване от свобода за срок от четири месеца, което е било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от три години е справедливо и е съобразено напълно с данните за личността на подс. Г., както и със степента на личния му принос за настъпването на обществен опасен резултат, като правилно е отчетен фактът на независимо от подс. Д. съпричиняване на този резултат.

С оглед изложеното по-горе въззивният съд намира, че не са налице основания да

бъде отменена присъда от 18.05.2022г. на СРС, НО 18 състав по НОХД 6872/2019г. Налице са основания същата да бъде изменена в санкционната част, с която е индивидуализирано наказанието на подс. Д..

Въззивният съд служебно констатира, че СРС е пропуснал да се произнесе в крайния си съдебен акт относно разноските. Този пропуск е отстраним в отделно производство по чл.306, ал.1, т.4 НПК, което компетентен да проведе като първа инстанция е СРС.

Така мотивиран и на основание чл.334, т.3, чл.337, ал.1 т.1 и чл.338 НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 18.05.2022г. на СРС, НО 18 състав по НОХД 6872/2019г. по описа на СРС, НО, 18 състав в частта относно наказанието на подсъдимата Д. Г. Д. (с ЕГН *****), като отменя приложението на чл.54 НК и вместо това ПОСТАНОВЯВА

На основание чл. 210, ал.1, т.5 вр. с чл.209, ал.1 вр. с чл.55, ал.1, т.1 НК НАМАЛЯВА размера на наказанието лишаване от свобода, наложено на Д. Г. Д. /със снета самоличност/ от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА на 11 /ЕДИНАДЕСЕТ/ месеца, както и продължителността на изпитателния срок, определен по чл.66, ал.1 от НК, от ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА на ТРИ ГОДИНИ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____